

И въсторгътъ, и радостнитѣ излияния на ханджиятъ нѣмахъ край.

Огняновъ бѣше въсхитенъ. Той пристъпи смѣло къмъ дѣлото и въ кратки думи изложи на Аврама положението и повтори прѣдъ него просбата, която по-рано бѣ направилъ на жена му.

Аврамовата физиономия се распуцаше се повече и повече отъ задоволство и щастие...

— Бива, бива, бива, какъ не бива?... Твърдѣ добрѣ, иска ли питане?... За народа кой не ще да помогне?

— Благодарѣ ви, бай Авраме, каза Огняновъ покъртенъ... Въ тоя великъ часъ всѣки Българинъ трѣбва да жертвува или да помогне нѣщо за отечеството.

— Кой не ще да помага, има ли Българинъ, дѣто да не помогне? За такава свята работа, който се жали, отъ Бога ще бжде проклетъ. То хубаво, то хубаво... Кое момче искашъ?

— Нанка да пратимъ... Той е по-хитъръ, като по-старъ.

— Бива, бива... твоятъ ученикъ... Той за ваша милость главата си дава... Щомъ му кажъ, като ще се зарадва... Написа ли книжката?

И Аврамовия гласъ затрепера отъ радостно вълнение.

— Сега щъ напишъ билетче. И Огняновъ затършува изъ пазвитѣ си; — нѣмашъ ли парче книжка?

Ханджиятъ извади изъ пазвата си късь оваляна хартия, сложи дивитя си прѣдъ Огнянова и каза:

— Ти напиши билетчето, а азъ да прѣскокнѣ до дюкяна: ония кучета, знайшъ, цѣли обирници.

— Завърни се по-скоро бай Авраме, съ Нанка мой, че азъ, както ти казахъ, нѣма да се бавѣ, ще си тръгнѣ.

— Сегичка ей. И ханджиятъ, като хвърли послѣденъ и сияющъ погледъ възъ госта си, хлопнѣ вратата.

Огняновъ въ една минута написа билетчето. То съдържаше слѣдующитѣ нѣколко рѣда: